

POST JE EDINO BREME, KI ČLOVEKA RAZBREMENI

Prav sredi razmišljanja, kako začeti tole pisanje o postu, ki je pred nami, me je z obiskom zmotila mama. Ko sem ji omenil, zakaj spet «buljim» v računalnik, je mirno izrekla najboljšo "definicijo" posta, kar sem jih kdaj slišal ali kje prebral: »Post je edino breme, ki človeka razbremeni!« »Le kako lahko v sekundi "spusti" takole?« sem pomislil. Očitno ve, kaj govori, in prepričan sem, da govori iz lastne izkušnje. Ko je že naslednji trenutek odhajala skozi vrata, pa je "zabila še zadnji žebelj v krsto" moje postne neizkušenosti in šibkosti: »In še v korist je človeku, obenem pa še v Božjo čast!« je dodala. Oh, nimam več kaj pripomniti in lahko bi tukaj tudi končal, saj se mi zdi, da so povedane vse bistvene stvari.

Post je breme. Če ni breme, ni post. Nobeno odrekanje, pa naj bo še tako neznatno, ni nikomur ravno v veselje. Današnjemu zahodnjaškemu preračunljivcu (med katere sodimo tudi mi podalpski srečneži) je že kar težko najti nekaj, čemur bi se odrekel iz prej omenjenih višjih ciljev. Hrana nam ne predstavlja več primerne motivacije, odpoved kakšnim tehničnim in tehnološkim (ne)potrebščinam je že malo bolj delikatna, ko pa je govora o odnosih – ha, takrat pa vrag odnese šalo! Ja, zdi se mi, da nas večino zna tukaj
(naprej na naslednji strani)

najbolj zaboleti, če nam kdo omeni post. »Post je odpoved stvarim, ki jih imamo radi,« so nam govorili. Po dobrega pol stoletja izkušenj mirno trdim, da je ta definicija na šibkih nogah, ko je govora o "neoprijemljivih zadevah", kot so npr. naši medsebojni odnosi. Pred Bogom bodo, kar se mene tiče, imele "ceno" predvsem vse tiste "malenkosti", ki me pred bližnjimi in Njim delajo majhnega iz dneva v dan: tečnoba, lenoba, zadirčnost, nezbrano poslušanje, prepirljivost, nedoslednost, ... Križ božji, koliko jih je! Če se v letošnjem postu znebim vsaj katere od njih, že zdaj dobro vem, da bo to v veliko korist meni in mojim bližnjim, obenem pa še v Božjo čast, ker bo narejeno z namenom! A kaj, ko je tako težko ...

Zakaj ima mama vedno prav!?

Vili Eržen

MOLITEV PAPEŽA FRANČIŠKA ZA JUBILEJNO LETO USMILJENJA

Gospod Jezus Kristus,
učil si nas, naj bomo usmiljeni, kakor je nebeški Oče,
in rekel si nam, da kdor vidi tebe, vidi Njega.
Pokaži nam svoje obličje in bomo rešeni.

Tvoj ljubezni poln pogled je osvobodil Zaheja in Mateja
zasužnjenosti z denarjem,
prešušnico in Magdaleno iskanja sreče v ustvarjenih
stvareh.

Ganil je Petra, da je po izdaji jokal,
in je zagotovil raj skesanemu razbojniku.

Stori, da bo vsak od nas prisluhnil, kakor da je njemu
namenjena beseda, ki si jo rekel Samarijanki:
'Če bi poznala Božji dar!'

Ti si vidno obličje nevidnega Očeta,
Boga, ki izraža svojo vsemogočnost predvsem z
odpuščanjem in usmiljenjem.

Stori, da bo Cerkev v svetu vidno obličje Tebe,
njenega vstalega in v slavi bivajočega Gospoda.

Hotel si, naj bodo tvoji služabniki oblečeni v slabost,
da bodo imeli pravo sočutje do tistih, ki so v nevednosti in zmoti.

Stori, da se bo vsak, h kateremu se bo približal kdorkoli od njih, čutil pričakovanega,
ljubljenega in da mu je od Boga odpuščeno.

Pošlji svojega Duha ter z njegovim maziljenjem vse posveti,
da bo jubilej Usmiljenja leto Gospodove milosti
in bo lahko tvoja Cerkev s prenovljenim navdušenjem revežem prinašala veselo sporočilo,
razglašala zapornikom ter zatiranim svobodo in slepim vračala vid.

Po priprošnji Marije, Matere Usmiljenja, to prosimo tebe, ki živiš in kraljuješ z Očetom in
Svetim Duhom na veke vekov. Amen

**Lepo povabljeni k hvaležnosti Bogu, ponižnemu priznavanju grehov,
spovedi in usmiljenemu odnosu do ljudi.**

NEKAJ O BREZBRIŽNOSTI

Slovar slovenskega knjižnega jezika pravi, da se brezbriznost lahko primerja z besedami: nezanimanje, ravnodušnost in otopelost. Uporabili bi lahko še kakšno drugo domačo besedo.

Poslanica papeža Frančiška za 49. svetovni dan miru ima poudarek na brezbriznosti. On omenja globalizacijo brezbriznosti. Se pravi, da omenja vesplošno brezbriznost. To je brezbriznost, ki se pojavlja na vseh področjih. To velja za področje, če tako rečemo, civilnega ali verskega življenja. To se dogaja po celem svetu. V poslanici papež pravi, da Bog že od vsega začetka ni brezbrizen do človeških dram. Zato papež poziva k usmiljenju in spreobrnitvi srca. Da bomo to dosegli, se moramo vzgajati. Za to vzgojo pa smo odgovorni vsi. Papež želi, da se tega zavedamo.

Srečujemo se z brezbriznostjo do Boga, bližnjega in stvarstva. Ko se poudarja brezbriznost do bližnjega, brezbriznež obrača svoj pogled, svoje misli in dejanja na samega sebe. Tisti, ki misli samo nase, bo pozabil na Boga in na bližnjega. Ne zanimajo ga zapovedi in cerkveni predpisi. Ravno tako ne spodbude in navodila nadrejenega. Sam sebi zadostuje in se ne meni, kaj se dogaja okoli njega. V takem človeku ni solidarnosti in tudi ne usmiljenja. Obojno pa v letu usmiljenja priporoča papež Frančišek. Papež pravi:

»Kjer so kristjani, mora vsakdo najti oazo usmiljenja.« On želi, da vsak spozna, kako se brezbriznost kaže v njegovem življenju in se konkretno zavzame za popljšanje. Ko bomo spoznali, kolikšna brezbriznost do Boga, bližnjega in stvarstva je v nas, takrat se bomo lahko začeli spreminjati. In kje naj začnemo? Prav gotovo v okolju, kjer živimo. To pa je najprej družina, v kateri živimo. Nadalje je to soseska in delovno okolje. Za pripadnike – vernike – župnije pa je še na poseben način župnija. V tej skupnosti ima župnik dekret, ki mu nalaga dolžnost skrbeti za duhovno rast v župniji. Da v tem uspeva, mora imeti podporo v župnijskem občestvu.

Kje se v župniji srečujemo z brezbriznostjo? Brezbriznost do Boga se opazi pri zapovedi: *«Posvečuj Gospodov dan!«* Vprašajte se, koliko velja ta zapoved osebnostno za vas. Ali vam je vseeno, če ste v nedeljo pri sveti maši ali pa ta dan uporabite za delo in kakšno drugo osebnostno zadovoljstvo? Kako je z molitvijo – pogovorom z Bogom? Brezbriznost do Boga se pokaže pri nekaterih tudi v pripravi na prejem zakramentov, ki jih prejemamo. Tukaj je treba poudariti prejem svetega obhajila. Opaža se, da je nekaterim vseeno, kako živijo. Tudi če človek za to nima pogojev, pristopa k obhajilu. Jezus je dejal, da gorje tistemu, ki ga nevredno je ...

Brezbriznost do Boga se pokaže tudi v zamujanju k maši in z odhodom pred zadnjim blagoslovom.

Tudi brezbriznost do bližnjega je marsikje prisotna. Marsikomu je vseeno, če je poskrbljeno za prejem zakramentov starejšim ali pa bolnikom v bolezni. Kdor je poslušal statistiko za novo leto, je to slišal. Tudi glede prejemanja drugih zakramentov je pri nekaterih veliko brezbriznosti. Pripravljeni so narediti najmanj, kar je potrebno. V naši župniji se to kaže tudi v pripravi na letošnjo birmo. Ko bi bilo treba nekaj več žrtvovati, je bilo premalo zavzetosti.

Se bi se dalo razpredati o brezbriznosti do Boga, bližnjega in stvarstva, pa se mi zdi, da je dovolj zaenkrat.

Vsak naj se v letu usmiljenja vpraša: *«Kaj bom naredil, da bo v mojem življenju manj brezbriznosti do Boga, bližnjega in stvarstva?«*

Kralj Jakob, dhp

V MESECU KULTURE SPOZNAJMO ŠKOFA JANEZA GNIDOVCA

Vstopamo v mesec februar, mesec kulture. Slovenci smemo biti ponosni, da lahko 8. februarja praznujemo kulturni praznik kot spomin na pesnika dr. Franceta Prešerna. Skozi ves mesec potekajo proslave; najbolj odmevna je tista na predvečer praznika s podelitvijo nagrad.

Poznamo veliko vrst kultur, od vseh pa je najpomembnejša srčna kultura. To pomeni, da se znamo kulturno pogovarjati in s sogovorniki vzpostaviti primeren dialog. Berta Golobova pravi, da bi bil svet brez besed PROSIM in HVALA leden. Visoko kulturo lahko vzpostavimo z drobnimi koraki strpnosti.

Ker je bil škof Janez Frančišek Gnidovec v odnosu do soljudi zelo ponižen in strpen, in se prav 3. februarja spominjamo njegove smrti, smo se na sestanku odločili, da z nekaj besedami in kasneje z ogledom filma počastimo njegov spomin. Nekateri ste že slišali, da zanj poteka postopek za beatifikacijo.

In kdo je bil škof Gnidovec? O njem je žirovski duhovnik Stanko Žakelj CM leta 2010 napisal knjigo Škof Janez Gnidovec. Predgovor je sestavil lazarist Janez Cerar, ki je o njem posnel tudi dokumentarni film.

Janez Gnidovec se je rodil 29. 9. 1873 v Velikem Lipovcu pri Ajdovcu v Suhi Krajini na Dolenjskem. Prvi razred je obiskoval v bližnjem Ajdovcu, nadaljeval pa v Novem mestu, kjer je v letih 1884–1892 obiskoval tudi frančiškansko gimnazijo. Bil je zelo nadarjen, odlikovala pa ga je tudi trdna volja. Že takrat je bil znan tudi kot molivec pred Najsvetejšim. Po maturi je vstopil v ljubljansko bogoslovje in bil 23. junija 1896 posvečen v duhovnika. Kot kaplan je leto dni služboval v Idriji in dve v Vipavi, kjer je skrbel za duhovni dvig župljanov in gojil nesebično ljubezen do bolnikov. Škof Jeglič ga je potem poslal na Dunaj študirat, kjer je leta 1904 diplomiral iz klasičnega jezikoslovja in doktoriral iz filozofije. Ob odprtju Škofovih zavodov v Šentvidu nad Ljubljano jeseni 1905 pa je bil imenovan za ravnatelja. Bil je uspešen profesor in odločen ravnatelj. V vihri 1. svetovne vojne mu je uspelo obdržati reden pouk; hkrati pa je v poslojju Zavoda omogočil ureditev vojaške bolnišnice. Od ranjenih vojakov se je naučil tudi romunščine in madžarščine. Leta 1919 je odstopil kot ravnatelj in s škofovim dovoljenjem vstopil v Misijonsko družbo lazaristov; tam je namreč videl uresničitev karitativnega dela in duhovne poglobitve. 29. oktobra 1924 ga je papež Pij XI. imenoval za škofa v Skopju in Prizrenu, škofovsko posvečenje pa je prejel 30. novembra 1924 v cerkvi Srca Jezusovega na Taboru v Ljubljani. Za škofovsko geslo si je izbral misli apostola Pavla: »*Vsem sem postal vse*«, za vzornika pa sv. Frančiška Saleškega, zato se je vedno podpisoval Janez Frančišek.

Njegov škofovski položaj je bil zelo izpostavljen, vedno je bil med dvema ognjema: med pritiski oblasti v Beogradu in propagando albanskih voditeljev. Stanje v škofiji je uspel prenoviti s svojim oznanjevanjem, obiski župnij in družin, pastirskimi pismi in gradnjami cerkva. Največ je storil z apostolsko gorečnostjo, osebnim pričevanjem, ponižnostjo, skromnostjo, zatajevanjem, uboštvo, predvsem pa z molitvijo pred Najsvetejšim in ljubeznijo do ubogih. Posebnost škofa Janeza je bila njegova preprostost. Nobeni naporu mu niso bili odveč, vodila ga je namreč gorečnost za duše. Življenje mu je bilo služenje Bogu.

Poleg ogromno cerkva je zgradil tudi zavetišče za najbolj zapuščene otroke. Njegovo življenje je bilo svetniško. Bil je blizu oddaljenim in ubogim in je živel edinstvo s pravoslavni in muslimani. Prav vsi so ga imenovali »svetnik«.

Klonil je pod težkimi razmerami; zato se je na praznik Svetih treh kraljev leta 1939 vrnil v Ljubljano in se najprej nastanil v hiši Lazaristov na Taboru, nato pa je bil prepeljan v sanatorij Leonišče na Zaloški cesti, kjer je 3. februarja umrl. Pokopan je bil 6. februarja na Žalah. 29. septembra 2010 so njegove posmrtne ostanke prenesli v cerkev Srca Jezusovega na Taboru v Ljubljani.

Prisrčno Vas vabimo k ogledu filma v sredo, 17. februarja, ob 18.45 v župnijsko kapelo.

Anica Kumer

KATERA MARIJA JE PRAVA?

Ko sem v družbi pripovedovala, kako lepe trenutke miru in spokojnosti sem doživela pri obisku Lurške Matere Božje, mi je znanka rekla, da je njej veliko bližja Fatimska Marija. Da k njej veliko lažje moli in da ima občutek, da jo tudi bolje razume. Spet drugi prisegajo na Brezjansko ali pa Svetogorsko Mater Božjo, tretjim je pri srcu Međugorje.

No, pa smo, čisto po človeško, naredili veliko zmešnjavo. O Mariji razpravljamo, kot da gre za tekmovanje različnih Marij. Katera je lepša, boljša, katera hitreje usliši naše prošnje?

Kot da gre za ceneno lepotno tekmovanje.

Pozabljamo, da je Marija ena sama. Res se je na več koncih sveta prikazala posameznikom, da bi tako svetu preko izbrancev prenesla svoja sporočila. Res je tudi, da si je Marija izbrala posamezne dele sveta, kjer nekako želi, da se v njenem imenu družijo ljudje dobre volje, toda še vedno gre za eno samo Marijo.

Moja mama je večkrat rekla, da k Bogu in Mariji lahko moliš kjerkoli, samo da je molitev iskrena, pa boš imel veliko možnosti, da boš uslišan. V božja svetišča pa je potrebno iti zato, da se malo poveseš in da srečaš sebi podobne ljudi. Ta srečanja ti dajejo moč. Saj veste, da Bog pravi: *»Kjer sta dva ali trije zbrani v mojem imenu, tam sem jaz med njimi.«*

V teh svetiščih, ki sta jih običajno izbrala, tako ali drugače, Marija ali pa Bog, človeku molitev (pogovor z Bogom ali Marijo) nekako lažje gre z jezika. Tu se lažje skoncentriraš, duhovnost je tu človeku nekoliko bližje. No, pa tudi to ni zmeraj enako. Velikokrat sem bila že na Brezjah, včasih, naj sem se še tako trudila, enostavno nisem začutila Marije, drugič pa sem jo čutila tako močno, da se mi je zdelo, kot da se je dotikam.

Zakaj je včasih Marije vse polno, drugič pa je enostavno ni?

Razlog je vedno v človeku. Kadar ima človek vse svoje telo, srce in dušo polno skrbi, obveznosti in strahov, takrat v njem enostavno ni za nič več prostora. Ko pa vso to težo preprosto položiš pred Boga ali Marijo, no, takrat se šele lahko odpreš za Božji dotik. Smo samo ljudje in velikokrat se je težko prepustiti, odpreti. A ne skrbite, Marija in Bog vas razumeta, od vas ne zahtevata popolnosti, in to je, vsaj zame, zelo razveseljujoče.

Fatimska Marija nas bo obiskala 25. maja v času od 12. do 14. ure. No, na obisk bo prispel kipec Marije iz Fatime. Ta kip bo na popotovanju po Sloveniji obiskal tudi našo župnijo. Pred leti je že bil pri nas, v procesiji smo ga pospremili iz župnijske cerkve na Ledinico in ta procesija je meni ostala v zelo lepem spominu.

Marija nas vedno znova vabi, da se ob njej družimo, se veselimo drug drugega in seveda z njo kakšno rečemo. Priložnosti imamo veliko, vzemimo si tisto, ki je nam osebno bližje. Ne pozabimo, ni pomembno pred katero podobo Marije klečimo, pomembno je, s kakšnim zaupanjem, iskrenostjo in vero znamo k njej pristopiti.

Hermina Cankar

KDO JE BIL APOSTOL MATIJA?

Matija je bil naslednik izdajalca Juda. Treba je bilo dopolniti število apostolskega zbora, zato so volili pod vodstvom apostola Petra.

Nato so takole molili: *»Gospod, ti poznaš srca vseh, pokaži, katerega od teh dveh si izbral, da prevzame mesto v tej službi in apostolstvo, od katerega je odpadel Juda, ko je šel na svoj kraj!«* In žrebali so, žreb pa je določil Matija in pridružili so ga enajsterim. Tako je resnično sam Bog dal Cerkvi dvanajstega apostola namesto izdajalca Judeža, in na sv. Matiju se je prav po črki dopolnilo, kar pomeni njegovo ime, ki ga slovenimo z »Bogdan«. Da ga je sam Bog poklical v apostolski zbor, poudarja tudi cerkvena molitev: *»O Bog, ki si blaženega Matija pridružil zboru svojih apostolov, daj, prosimo, da bomo po njegovem posredovanju vedno čutili nad seboj tvoje prisrčno usmiljenje.«*

Glede na to, da je letošnje leto Leto usmiljenja, se lahko vprašamo, kam nas ljubi Bog pošilja? Kdo je apostol? Kdo naj bo, kdo je lahko in kdo mora biti apostol?

Kdo je apostol? Tisti, ki spolnjuje Božjo voljo. Od kod prvim učencem moč za njihovo pričevanje? To lahko razložimo samo tako, da je bil Gospod z njimi in Sveti Duh jih je spodbujal k oznanjevanju. Če nas Bog ne razsvetljuje od znotraj, ostane naše krščanstvo površinsko. Zato je prav, da smo odprti Svetemu Duhu, potem nas lahko le-ta spreminja, nas razsvetljuje in naredi občutljive za Božjo voljo. Apostoli na ukaz drugih, naj molčijo, jasno odgovarjajo: *»Bogu se je treba pokoravati bolj kot ljudem.«*

Kaj pa mi? Smo lahko apostoli? Ali širimo Božjo besedo v svojem življenjskem okolju?

Verjamem, da smo vsi lahko apostoli. Moramo biti, če smo kristjani! Le želeli si moramo odpreti svoje srce in moliti. Smo apostoli z različnim poslanstvom, ker imamo različne talente. Obvarovati se moramo le-tega, da v življenju ne uveljavljamo samo lastne volje, da ne želimo biti nekaj izjemnega. Da sami vse znamo, vse vemo in se na vse spoznamo. S tem povzročamo samo delitve, nemir in neubranost.

Osebnostno se vedno priporočam Gospodu in ga prosim, naj mi milostno podari duha ubranosti, tako v mislih, besedah in dejanjih. Vse predam Njemu in ugotavljam, da se marsikateri problemi rešijo. Včasih mi pošlje Najvišji na pot ljudi, ki mi v določenih trenutkih podarijo svoje talente, tako v službi, doma ali kje drugje. Bogu hvala zanje.

V velikem božjem načrtu šteje vsaka podrobnost, tudi tvoje, moje drobno in preprosto pričevanje ter prizadevanje za mir, strpnost in ubranost.

Skupna hoja pod vodstvom pastirjev, ki imajo v Cerkvi posebno poslanstvo, je edino pravilna in znamenje delovanja Svetega Duha.

Jezus sam pravi: *»Jaz pa bom prosil Očeta in dal vam bo drugega Tolažnika, da bo ostal pri vas vekomaj«* (Jn 14.16).

Branka Grošelj

Izdala Župnija Žiri, Jobstova cesta 34, 4226 Žiri. TRR: 07000-0000846221

Odgovarja: Igor Jereb, župnik. ☎ 04 5105 000, ✉ zupnija.ziri@rkc.si, <http://zupnija-ziri.si>
mobitel župnik: Igor Jereb: 041 703 578, mobitel duhovni pomočnik Jakob Kralj: 031 850 443

Duhovnik je na voljo po vsaki sveti maši.

Naklada: 750 izvodov